

И призракъ палъ передо мной,
И духъ унынія слабѣтъ.
И *вѣрю, вѣрю* я въ исходъ,
И въ наше свѣтлое спасенье,
Въ землевладѣющій народъ
И въ молодое поколѣнье.
И *вѣрю* я — не вдалѣкъ

Грядетъ, грядетъ иная доля,
И крѣпко держится въ рукъ
Одна хоругвь — Земля и Воля!»

(Изъ *Колокола*, № 172 отъ 1 Ноем. 1863)

Тукъ, освѣтъ прекрасното обращенье, има и друга фигура — *повторка съ многосъюзіе*: « *И вѣрвамъ, вѣрвамъ* азъ въ исхода,» както и по-долу:

« И *вѣрвамъ* азъ — не е далечъ
Ей, *иде, иде* друга намъ *доля* (*)
И са държи на ржцѣ вѣчъ
Една хорѣгва — Земя и Воля!»

г) За обращенье *къмъ природата* имамы примѣръ Моисея тамъ, дѣто казва: *Глаголю, небо, и възглаголю, да слышнѣтъ земята глаголы мои*. (Пятокниж. Моисея Гл. 32, ст. 1 и нат.). И пакъ у Исаія гл. I, ст. 2 *Слыши, небо, и възши, земяе, какъ Господъ възглагола*. Ёще въ нѣкои отъ народнытъ ни пѣсни, като наприм: *Тѣзи*:

Дъждѣ лѣ, не наидѣлъ са,
Вѣтре лѣ, не навѣялъ са!

Или: Ой тѣгы, пусты ядове,
Дягайте, мѣглы, прахове,
Та затулетѣ слънцето,

(*) Т. е. Участъ, дѣлъ (турскы : па й).